

[Alfred Jensen.]

disse ændringsforslag i eet, nemlig som ændringsforslag til § 2, stk. 1, og så have ladet numrene 2 og 3 udgå. Jeg har ikke villet gå den vej, og det er fordi jeg ikke ønsker, at de, der eventuelt vil stemme for en anden behandling af de samgifte eller pensionisterne, skal være forhindret deri, fordi det hele var kædet sammen i eet ændringsforslag. Derfor har jeg stillet vore forslag op i tre ændringsforslag. Ærede medlemmer, der ikke vil kunne stemme for vore ændringer under nr. 1, vil så have mulighed for at stemme enten for lige behandling af pensionisterne med andre tjenestemænd eller en lige behandling af samgifte med de øvrige tjenestemænd. Jeg skal ikke trække tiden ud, men nøjes med at anbefale disse vore ændringsforslag til vedtagelse, helst alle tre. Skulle vi ikke få tilslutning til dem fra alle sider, vil jeg dog henstille til de ærede medlemmer, der godkender vor opfattelse i spørgsmålet pensionisterne eller de samgifte, at stemme for disse vore forslag, enten dem begge to eller et af dem.

Svend Jørgensen: Ved dette lovforslags første behandling her i det høje ting udtalte jeg, at det ikke så meget er pristalsbevægelserne som den lønmæssige udvikling i de frie erhverv, der har været bestemmende for den højtærede finansministers standpunkt i denne sag. Når dette er tilfældet, og når den højtærede minister stadig så stærkt fremhæver denne kendsgerning, er det jo ikke svært at se, at dette skyldes, at den højtærede finansminister har ønsket at stå noget mere frit ved forhandlingerne med tjenestemandsoverenskomsternes repræsentanter. Dette lægger den højtærede finansminister jo heller ikke skjul på, og det understreges yderligere af lovforslagets titel, hvor der udtrykkelig tales om et midlertidigt løntillæg til statens tjenestemænd m. fl., altså et tillæg, man ikke direkte er forpligtet til at give ifølge lønningsloven af 1946.

Det er klart, at det er et stærkt standpunkt, som også i nogen måde stiller den højtærede minister frit overfor tjenestemandsoverenskomsten, overfor pristallet og overfor tjenestemændenes stærke kritik af pristallet, og det tjener uægtelig den højtærede finansministers forhandlingsevne til ære, at han har kunnet få de forhandlende repræsentanter til at gå ind på dette standpunkt, skønt de efter det, der er oplyst, mødte med helt andre krav og også med helt andre motiveringer for disse krav. I

sin skriftlige fremsættelsestale, af hvilken jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil anføre et par citater, siger den højtærede finansminister:

„Staten har naturligvis fyldestgjort de forpligtelser, som den ved gennemførelsen af tjenestemandsoverenskomsten af 1946 er indgået på.“

Og i fortsættelse heraf siges det:

„Man kan heller ikke sige, at der på det pristalsmæssige område er sket en sådan eksplosiv udvikling i de forløbne godt to år, at forudsætningerne for tiltrædelsen af lønningsoverenskomsten af 1946 er bristet af den grund.“

Ærede andre ordførere har ved lovforslagets første behandling været nærmere inde på disse udtalelser, som også jeg mener i høj grad kan omdiskuterer. Jeg skal derfor ikke gentage eller yderligere uddybe disse betragtninger, men nøjes med at fastslå, at den højtærede finansminister ud fra disse af ham påståede kendsgerninger altså har ment at kunne nøjes med at tilbyde et midlertidigt løntillæg, som man for at tilvejebringe en vis forbindelse med lønningsloven ansætter til $2\frac{1}{2}$ portion reguleringstillæg. Den højtærede finansministers argumenter for, at dette midlertidige tillæg skulle ansættes til netop $2\frac{1}{2}$ portion reguleringstillæg, skal jeg ganske lade ligge ved denne lejlighed og kun gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, at efter min mening burde disse argumenter have resulteret i, at den højtærede finansminister var gået ind på et højere tillæg, idet jeg mener, han ansætter den gennemsnitlige timeløn i de frie erhverv for lavt og de såkaldte tjenestemandsgoder for højt. Men tjenestemændene har jo øjensynligt affundet sig med, at der ikke kan ydes mere end de $2\frac{1}{2}$ portion reguleringstillæg, og jeg mener, de skal have anerkendelse, fordi de også ved denne lejlighed viser samfundssind. Men når man så mener, at pensionisterne skal vise endnu større samfundssind og nøjes med $1\frac{1}{4}$ portion reguleringstillæg, synes jeg man begår uret. Når jeg ikke kan anerkende den højtærede finansministers grundsyn: at ene og alene prisudviklingen i de frie erhverv berettiger et midlertidigt tillæg, kan jeg naturligvis heller ikke anerkende den højtærede finansministers argument for, at man skulle yde pensionisterne forholdsvis mindre.

Jeg forstår meget vel den højtærede finansministers betænkelighed ved udsigten til, at rigsdagen skulle gribe ind i det foreliggende lovforslag. Hertil er imidlertid